

DESPROPÒSIT DE MITHRA

*Inútils són la teua ràbia
i el teu furor
Una ombra porta
la freda corona
Novalis*

El jove món declinava
Vers la seua fi
Pel jardí alegre
De la raça jove
Es marcía
Surava pel carrer ella
Deixava temps en l'arbreda
Les moreres alenaven
L'aire oxigenat del cabell
Queia la nit
Queia la lluna
Sobre el desig de Mithra
D'ambició a la mesura
Justa de juny
El remolí de la cintura
Poregós al sendemà
Embasta les mirades
S'adorm d'il.lusió i adultaesa
S'entafora a casa
Exànime
Mentre tot es perd
Es demora però es perd
Solitari
Engolít en pols
De sempre
Amb la nit
El jove món s'esmunyia
Amunt i avall silent
Vers la seua fi
EL vell món declinava
Aquest instant de meuca
Irrecuperable ja
De nit.

*Banyeres de Mariola, 1955. Ha publicat en revistes literàries i en l'antologia **6 poetes 83** (Premis Amadeu Oller). Premi Senyoriu d'Ausiàs March 1985.

EL CONCERT DE JAZZ

No són estels fulgurant
en el marge enfiladís de la veu
No són llavis de magraner
ensobecats en llurs flors presumides
Ella esgruna l'ona del trapezi
amb ninetes enceses de suor
i m'endinsa en meandres de xarol
fulgor a cavall de goig escondit
El ganivet obri la costura de les cames
turmells de vidre i perles
renaixent en la gorja exquisida
Esbalaïdor no sé què daria
per la bruna llengua de vi negre
o pel coll de saladura i oli
El senyal són els ulls i la síncopa
amb què trinxes marges torres
anellades de vori i una rosa feixuga
o vacil·lant al cim del trapezi.

L'ALMUD

Em perdré en vaga rogalia? O no
recordaré els teus rínxols
perquè ¿tu alces tots els viatges plegats
al sojorn de l'almud i la cambra?

Sentencies perquè l'escala enfosqueix
a mesura que les mans avancen passamans,
omplin una almosta de cames
i les calces que jeuen jutgen.
Sospesant l'esguard ouen regular.

Vora civadar
s'engaldeix el buit d'anar-te'n
laica, a la taula de fil enrobada.
T'ho demanen les mil serrelles
quan obriràs els teus mapes.
Pelusseta de bresquilla empomada
t'olorava llarga com un carrer abocat
a la mar.
Nit o vespre de salpasser de sofre.

VINHLONG 1942

La lum solar entelava els colors, esclafava.

Recorde mal els dies.

De les nits, me'n recorde.

El blau era més lluny que el cel,

era rere totes les densitats,
recobria el fons del món.

El cel, per a mi,

era l'estel de pura brillantor

que travessa el blau,

la fusió freda més enllà de qualsevol color.

Tingui eixa sort, la de les nits,

la d'aquella mare.

La llum queia del cel

en cascades de pur transparència,

en trombes de silenci i de quietud.

Era blau l'aire,

s'agafava amb la mà.

Blau.

El cel era un palpitació contínua

de la brillantor de la llum.

La nit ho il.luminava tot,

tot el camp a cada riba del riu

fins on arribava la vista.

Cada nit era particular,

podíem nomenar-la segons durava.

El so de les nits

era el dels gossos del camp.

Lladraven al misteri.

Es contestaven de poble a poble

fins al total esgotament

de l'espai i el temps de la nit.

Ens besàrem cabussats en l'aigua del bany,

fresca, ens besàrem, ploràrem

i tornàrem a ser quelcom per a morir-nos.